

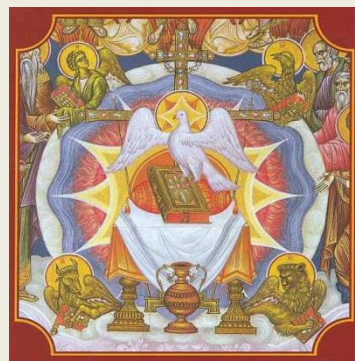
Buletin Ortodox 32

MISIUNEA SFANTA MARIA SI SFINTII MARTIRI BRANCOVENI

544 Bridgeport Rd East, Kitchener, Ontario, N2K 1N7

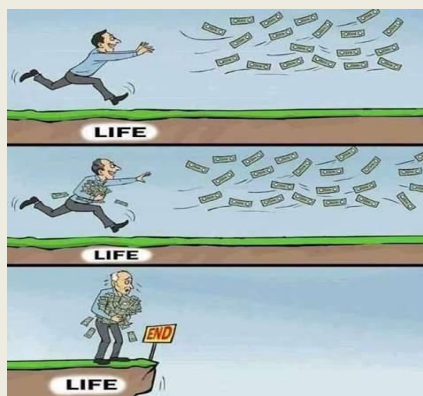
Vizitati website-ul: www.sfmariakitchener.com si pagina noastra

de facebook: [Sfanta Maria si Sfintii Martiri Brancoveni](#)

Suntem in era Duhului Sfânt

Ce sa fac ca sa mostenesc viata cea vesnica?

“Ce sa fac ca sa mostenesc viata cea vesnica?” (Luca X, 25; XVIII, 18) Aceasta este intrebarea pe care Domnul Hristos o primeste intai de la un invatator al legii, iar mai tarziu de la un tanar bogat. Pentru fiecare, Hristos da raspunsuri diferite. Primul primeste drept raspuns binecunoscuta pilda a samarineanului milostiv, iar cel de-al doilea e sfatuit sa-si vanda averile. Mai este legitima aceasta intrebare pentru omul zilelor noastre? Pentru cei ce nu cred in viata cea vesnica si nici in Dumnezeu se pare ca nu. Ba chiar si cei ce credem despre noi insine ca suntem “dusi la Biserica” ne-am molipsit de ignoranta celor care nu cred. Desi marturisim cu buzele ca suntem credinciosi, in realitate multi ne comportam asemenea celor care nu cred. Sa facem insa un exercitiu de logica elementara. Haideti sa plecam de la premisa ca nu exista viata vesnica. Este totusi evident faptul ca exista viata temporara. Viata aceasta temporara vine de la Cineva. Nimeni nu poate crea viata, nimeni nu poate prelungi viata la infinit, nimeni nu poate invia. Daca nimeni nu poate crea si nici nu poate controla lungimea vietii dupa bunul plac, atunci e total lipsit de logica sa acceptam povestea pe care ne-o livreaza sistemele de gandire si de educatie ateiste, cum ca viata a aparut spontan din fulgere si trasnete sau din “supa primordiala” existenta la

inceputurile acestei lumi. Singura explicatie “stiintifica” pe care ei ne-o ofera este aceea a “miliardelor de ani” care au permis evolutia de la o bacterie aparuta spontan si “evoluata” pana la multitudinea diversa a vietuitoarelor pe care azi le cunoastem si, sigur, implicit si in cazul omului, “evoluat” si el pana la stadiul de *homo sapiens*. Deci, ca sa nu para ridicoli, atei mizeaza doar pe timp, insa indiferent daca acesta ramane sau nu in ecuatie, orice om sanatos cu mintea poate lesne intelege ca daca scoatem din ecuatie “miliardele de ani” avem fix de a face cu un basm pentru fraieri. Logica de bun simt ne spune ca **VIATA NU POATE VENI DECAT TOT DE LA CINEVA CU VIATA**. Altfel nu ne-am mai naste din parinti cu viata, ci din pietre, praf cosmic, carbune, namol sau orice altceva. **Omul si tot ce exista viu nu-si poate avea originea decat tot in Cineva care e viu**. Iar Acest Cineva Viu nu poate avea doar viata temporara, atata timp cat stim ca intreg cosmosul, de cand exista el, este guvernat dupa legi precise care nu pot fi abolite sau schimbate de om. **Cineva Viu are interesul ca sa existe viata**. Daca n-ar fi fost Cineva purtator de grija, atunci cosmosul si lumea noastra nu numai ca n-ar fi evoluat, ci, dimpotriva, s-ar fi degradat pana la extinctie si autodistrugere asa cum se intampla cu orice lasi in neingrijire pe lumea aceasta. Deci, exista Cineva cu viata de la care am primit, la randu-ne, viata; viata pe care noi, oamenii, suntem liberi sa o gestionam dupa bunul nostru plac. Daca totusi am primit viata, mintea noastra iscoditoare nu poate sa nu se intrebe: oare cu ce scop am primit-o? Raspunsul Bisericii, pe care Dumnezeu nu-l impune nimanui, este acesta: **ca sa ne lucram in mod liber si constient propria vesnicie!** Acum am ajuns de unde am plecat: **si-atunci ce sa facem ca sa mostenim viata de veci?** E intrebarea esentiala si legitima pe care fiecare om trebuie sa si-o puna. Iar raspunsul il gasim fiecare dintre noi, daca dorim totusi sa ne raportam la Evanghelia lui Hristos si daca incercam sa ne raspundem singuri la cateva intrebari simple si de bun simt: ar fi putut viata sa apara “din senin” atata timp cat nimeni n-o poate crea? Daca materia vie sau nevie e atat de rationala de ce nu poate macar sa pastreze nestinsa “flacara” vietii? De ce nu poate chiar omul sa o mentina, daca el e cea mai inteligenta fiinta de pe pamant? Presupunand totusi prin absurd ca viata a aparut din “intamplare”, e oare logic sa cred ca evolutia este un sir lung de intamplari si coincidente, fie ele desfasurate in decursul a “miliarde de ani”? Daca ajungem totusi la aceasta concluzia sanatoasa si logica, cum ca nici intamplarea si nici omul (fiinta cea mai inteligenta de pe pamant), nu pot crea si nici macar nu pot mentine viata, atunci nu ne ramane decat sa cautam raspunsul in afara lumii in care traim. De-aici poate incepe calatoria noastra catre aflarea raspunsului la intrebarea: ce sa fac ca sa mostenesc viata de veci? *p. didel*

Pamantul e casa noastra primita in dar de la Dumnezeu

“Zis-a Domnul pilda aceasta: Era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie; a împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn și a dat-o lucrătorilor, iar el a plecat departe. Când s-a apropiat vremea roadelor, a trimis pe slujitorii săi la lucrători ca să ia partea lui de roade. Dar lucrătorii, punând mâna pe slujitori, pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorât, iar pe altul l-au ucis cu pietre. Din nou a trimis alți slujitori, mai mulți decât cei dintâi, și au făcut acelora tot așa. La urmă, a trimis la ei pe fiul său, zicând: Se vor rușina de fiul meu. Iar lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au ucis. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători? I-au răspuns: Pe aceștia răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care vor da roadele la vremea lor. Zis-a lor Iisus: Oare n-ați citit niciodată în Scripturi: «Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului. De la Domnul a fost aceasta și este lucru minunat în ochii noștri»? De aceea vă spun vouă că Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei. Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cel peste care va cădea ea, îl va zdrobi.” (Matei XXI, 33-44)

Via este pamantul, casa noastra. Oamenii insa il confisca in dauna semenilor, dar si a scopului pentru care ei insisi exista, comportandu-se asemenea unor stapani si uitand de Acela ce ne-a daruit aceasta casa. Dumnezeu ne atrage atentia in nenumarate randuri prin alesii Sai, insa noi suntem tot mai incapatanati sa ne impotrivim Daruitorului. La urma vine insusi Fiul Daruitorului, insa oamenii, in loc sa-l ofere cinstea cuvenita, il ucid. Aici intelegem ca e vorba de insusi Domnul Iisus Hristos. Intreaga creatie, respectiv via din parabola, este superba creatie a lui Dumnezeu, iar parabola este un avertisment adresat noua, oamenilor, pentru a intelege ca avem loc cu totii pe-acest pamant, atata timp cat nu cautam sa confiscam ceea ce Dumnezeu ne-a oferit deopotriiva tuturor. Daca suntem atenti la ceea ce se petrece in jurul nostru, nu putem sa nu observam ca nicicand creatia n-a fost mai abuzata ca in vremurile pe care le traim. Ce altceva reprezinta acele ferme de animale si pasari crescute in regim de exploatare in forta doar pentru castig financiar? Sau distrugerea padurilor, industrializarea fortata ce absoarbe ca materie prima bunurile mediului lasate de Dumnezeu in folosul tuturor semenilor, nu doar al unora? Zidirea lui Dumnezeu e de-a dreptul abuzata, uitand atat de semeni cat si de Ziditor si de care nu vrem sa mai stim. **Creatia trebuie iubita, nicicum exploatarea.** Exploatarea, indiferent de forma pe care a imbracat-o, intotdeauna a dus la inechitati sociale, la dezechilibre de mediu si la uitare sau chiar respingere a Creatorului. *p. didel*

❖ ISTORIOARE DUHOVNICEȘTI

• S-A FĂCUT SINGUR...

Un om care nu credea în Dumnezeu, avea întotdeauna obiceiul să spună că soarele, pământul, universul s-au făcut singure. Totul este din nimic. Într-o zi s-a dus în vizită la un prieten, care, spre deosebire de el, credea în Dumnezeu. Necredinciosul a văzut pe peretele prietenului său un tablou foarte frumos, și-l întrebă:

-Cine a pictat tabloul acesta?

-Nimeni, răspunse vecinul.

-Cum nimeni?

-Uite așa. S-a pictat singur, s-a urcat singur pe perete și acum este aici.

-Vorbești aiurea, vecine!, spuse ateul necăjit.

-Ba nu vorbesc deloc aiurea. Dumneata îmi spui la fel, că toate s-au făcut singure, și că Dumnezeu nu există. Dacă e așa, și dumneata trebuie să mă crezi că tabloul s-a făcut singur.

Necredinciosul și-a plecat capul și, din ziua aceea, nu a mai zis că nu există Dumnezeu.

• FILOSOFUL ȘI COPILUL

Un filosof a vrut să scrie o carte despre Sfânta Treime. În cercetările lui, a găsit la marginea unei mări, un copilăș care se juca. Făcuse o gropiță mică și lua apa din mare, punând-o în gropița lui. Și l-a întrebat filosoful: „Ce faci copile aici?” „Vreau să mut marea în gropița mea.” „Tu n-ai minte, copile, cum să muți marea în gropița ta?” „Ba mică e mintea ta! Cum vrei să cercetezi despre Sfânta Treime și cum vrei să încapă în mintea ta, așa de mică, o taină atât de mare?” Și deodată copilășul se făcu nevăzut. Era îngerul lui Dumnezeu, care l-a făcut pe filosof să înțeleagă cât de mare este taina Sfintei Treimi.

• SUNT PIERDUT...

-Sunt pierdut, prietene! a spus un necredincios unui bun creștin.

-Bucură-te, dragul meu! îi răspunse senin cel credincios.

-Cum așa?

-Da! Fiindcă Hristos a venit să găsească și să mântuiască pe cel pierdut. Deci El pentru tine s-a jertfit și a murit.

-Atunci eu ce trebuie să fac? a întrebat mirat necredinciosul.

-Simplu, să ieși în calea Lui ca El să te găsească.

-Și care este calea Lui?

-Biblia și Sfânta Biserică.

Și de atunci necredinciosul a înțeles ce trebuie să facă.

• FEMEIA RĂBDĂTOARE

O femeie spălătoreasă înșirându-și rufele spălate, i s-a rupt sârma pe care le agăța, și au căzut aproape toate în noroi. Rufe erau albe și curate. Văzând acestea, n-a zis nimic. Le-a spălat din nou și le-a înșirat de data aceasta pe iarbă. Dar un câine mizerabil a trecut și iar le-a murdărit. Femeia zâmbi: „Ce întâmplare! Câinele n-a lăsat nici una nemurdărită”. Și le-a luat, spălându-le iar. De fapt acesta a fost un examen al răbdării ei. Și examenul l-a primit cu bine, nespunând nimic, atunci când ar fi trebuit să spună ceva rău.

• ISPITA

Un tânăr, spovedindu-se la preot, se plânga: „Părinte, sunt ispitit mereu. Mă încearcă ispita și sunt mereu tulburat sufletește din această cauză”. Zis-a părintele:

- Fiule, poți să oprești păsările ce trec deasupra casei tale? Nu! Important este ca tu să ai grijă ca ele să nu-și facă cuib la tine. Așa e și cu ispita. Câtă vreme nu se cuibărește în sufletul tău, tu trebuie să o alungi degrabă. Și așa îți vei păstra sufletul curat. Și tânărul plecă încurajat de sfatul părintelui. Ispita nu-i păcat, decât atunci când gândul tău a acceptat-o.

PROGRAM

DUMINICA, 26 AUGUST 2018, ORA 11:00 A.M.

➤ *SFANTA LITURGHIE (PILDA LUCRATORILOR RAI)*

DUMINICA, 02 SEPTEMBRIE 2018, ORA 11:00 A.M.

➤ *SFANTA LITURGHIE (PILDA NUNTII FIULUI DE IMPARAT)*

ZILELE HRAMULUI – VIZITA I.P.S. IRENEE ROCHON

SAMBATA, 08 SEPTEMBRIE 2018, ORA 10:00 A.M.

➤ *ACATIST SI SFANTA LITURGHIE (NASTEREA MAICII DOMNULUI)*

➤ *SFANTUL MASLU, ORA 4:00 P.M.*

DUMINICA, 09 SEPTEMBRIE 2018, ORA 11:00 A.M.

➤ *SFANTA LITURGHIE (DUMINICA DINAINTEA INALTARII SFINTEI CRUCI)*

➤ *AGAPA FRATEASCA, ORA 1:00 P.M.*

